

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoE/68/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5711209822
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5711209822.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zastúpený spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti povinnej : M. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, o vymoženie uloženej povinnosti 299,14 eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Martin, č.k. 17Er/2507/2011-33 zo dňa 25. júna 2012, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením prvostupňový súd zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom tu bol rozhodcovský rozsudok. Prvostupňový súd vychádzal z toho, že podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku možno vykonať exekúciu na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol s poukazom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Poukázal aj na ust. § 45 ods. 1 písm. b) a c), § 45 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní, § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 1a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch a tiež na ust. § 52 ods. 1 a 3, § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka a na Smernicu Rady Európskej únie č. 93/13/EHS. Prvostupňový súd vyhodnotil zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ako spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú musia byť aplikované ustanovenia na ochranu spotrebiteľa - normy spotrebiteľského práva, ktoré sú špeciálnymi ustanoveniami aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku. Taktiež poukázal na bod 4.9. Všeobecných obchodných podmienok, ktoré obsahuje ustanovenie, podľa ktorého sa zmluvné strany dohodli, že všetky spory budú rozhodované s konečnou platnosťou v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom Asociácie bánk v Bratislave. Toto rozhodnutie bude pre strany záväzné. Zdôraznil, že samotné dojednanie rozhodcovskej doložky je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľských zmluvách. Dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom vedie k tomu, že spotrebiteľovi je odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v nadväznosti na Smernicu č. 93/13/EHS. Záver o neprimeranej povahe predmetnej rozhodcovskej doložky možno vyvodit' aj zo stanoviska Súdneho dvora (ES) vo veci C-243/08 zo dňa 04. júna 2009 Pannon GSM Zrt. proti Erzsébet Sustikné Gyöfri bod 40, v ktorom Súdny dvor konštatuje, že vopred stanovená podmienka v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle smernice, ktorá nebola individuálne dohodnutá, ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť kvalifikovaná ako nekalá. Takisto poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora v rozsudku C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL zo dňa 06.10.2009.

Proti predmetnému rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený. Domáhal sa zrušenia uznesenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Poukázal na nesprávne právne posúdenie veci s tým, že exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti, ktoré mu zveruje Exekučný poriadok. Zároveň poukázal aj na § 35 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a taktiež na §

159 Občianskeho súdneho poriadku. Z uvedených ustanovení vyplýva, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má tie isté účinky ako právoplatný rozsudok všeobecného súdu SR, z čoho vyplýva, že je prekážkou pre opätovné prejednanie veci, je právne záväzný a po uplynutí lehoty na plnenie vykonateľný, teda je spôsobilý byť podkladom pre výkon exekúcie. Taktiež poukázal aj na ust. § 45 ods. 1 a § 45 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní, pričom z § 45 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní vyplýva, že ak sú splnené dôvody podľa § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní exekučný súd je oprávnený a povinný konanie len zastaviť a nie nevydať poverenie. Exekučný súd, ktorý koná vo veci exekúcie je príslušný konať iba ako exekučný súd, z čoho vyplýva, že exekučný súd nie je vecne príslušný konať vo veci ako súd vyššej inštancie. Pokiaľ ide o dôvody podľa § 45 ods. 1 písm. c) Zákona o rozhodcovskom konaní, tieto dôvody sa týkajú zastavenia exekučného konania, ak sa výrokom rozhodcovského rozsudku ukladá povinnosť uskutočniť plnenie, ktoré je buď objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Zdôraznil, že exekučný súd pri zastavení exekučného konania nie je príslušný na meritórny hmotnoprávny prieskum exekučného titulu a preto skúma len vlastnosti uloženej povinnosti, nie rozhodnutie samotné. Cieľom tohto prieskumu je zistiť, či povaha samotného plnenia je v súlade s právom. Dôvodom na zastavenie exekučného konania v zmysle uvedeného ustanovenia by bolo, ak by rozhodcovský rozsudok ukladal povinnosť plniť niečo, čo by bolo v rozpore s právnym poriadkom. Existencia, resp. neexistencia takéhoto dôvodu pre zastavenie exekučného konania je pritom priamo zistiteľná z výroku rozhodcovského rozsudku. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 30.10.2009 sp. zn. 33Cdo 2675/2007. Ďalej tiež poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora (ES) C-40/08, kde v bode 37 sa uvádza, že ak sa má zabezpečiť stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov alebo po uplynutí lehôt stanovených na podanie týchto opravných prostriedkov. Taktiež poukázal aj na rozsudky C-224/01, C-234/04 z 03.09.2009 a C-2/08. Podľa Súdneho dvora zásada procesnej autonómie nemôže vyžadovať, aby vnútroštátny súd kompenzoval nielen opomenutie procesného charakteru spotrebiteľa, ktorý nepozná svoje práva a taktiež, aby exekučný súd úplne nahradil celkovú pasivitu spotrebiteľa v spore pred rozhodcami, ak sa spotrebiteľ nezúčastní na rozhodcovskom konaní a nepodá ani žalobu o neplatnosť rozhodcovského rozsudku. Ochrana garantovaná spotrebiteľovi pri posudzovaní právoplatnosti rozhodcovského rozsudku v rámci exekučného konania musí byť porovnateľná s ochranou garantovanou mu vnútroštátnym právom v rámci exekučnej fázy iných rozhodnutí. Z európskeho práva podľa názoru oprávneného nie je možné vyvodzovať záver, podľa ktorého by exekučný súd mal povinnosť preskúmať exekučný titul a nahradiť tak pasivitu spotrebiteľa, ktorý síce vedel o svojich právach, no neuplatnil si ich. Komunitárne právo neukladá vnútroštátnemu exekučnému súdu žiadne iné priame povinnosti preskúmať vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, okrem prípadu, že by bola narušená zásada rovnocennosti. Zároveň poukázal na to, že v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v ôsmej časti OZ, ako aj na zmluvu podľa § 55 OZ. Zmluva o úvere bola upravená len v Obchodnom zákonníku a v Zákone o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z.. V dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 OZ. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008 a neposudzuje ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 01.01.2008 (§ 879 OZ). To znamená, že pokiaľ pred dňom 01.01.2008 bola zmluva o úvere uzavretá nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 01.01.2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 1.1.2008 sa v súlade s § 261 ods. 1 písm. b) Obchodného zákonníka spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov. Ak je účastníkom spotrebiteľ je potrebné aplikovať ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch lex specialis, práva a povinnosti, ktoré nie sú v tomto zákone tak Obchodný zákonník a to podľa § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka. Právna dovolenosť, či rozpor s dobrými mravmi môžu byť posudzované len podľa právnych predpisov platných v čase uzavretia zmluvy. Zároveň dal do pozornosti aj dôvodovú správu k § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, z ktorej vyplýva, že úvahy a postupy súdu nie sú správne. Taktiež poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011.

Povinný sa k odvolaniu oprávneného nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods.1 O.s.p. preskúmal uznesenie

okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods.2 O.s.p.), podľa § 219 ods.1 O.s.p. potvrdil, pretože je vo výroku vecne správne.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Rozhodnutie okresného súdu je vecne správne. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu, krajský súd s ohľadom na odvolacie námietky oprávneného dodáva:

Exekučným titulom bol v predmetnej veci rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie so sídlom v Bratislave., sp. zn. II/2010-5286, ktorý vydal dňa 18.03.2011 rozhodca JUDr. Jozef Humenský, tento mal nadobudnúť právoplatnosť dňa 19.05.2011 a vykonateľnosť dňa 22.5.2011. Dôvodom konania pred rozhodcovským súdom bolo neplnenie si záväzkov povinného zo zmluvy o bežnom účte č. XXXXXXXXXX, ktorá bola uzatvorená medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným a to dňa 28.06. 2002.

Treba zdôrazniť, že právny vzťah založený medzi právnym predchodcom oprávneného - bankou a povinnou zmluvou o bežnom účte zo dňa 28.06.2002, ktorá umožňovala prečerpanie finančných prostriedkov na účte, bolo nutné posúdiť podľa ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.6.2006. Uvedená právna úprava definuje spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme (§ 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch) a zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Podľa § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Právna regulácia zákona o spotrebiteľských úveroch je špeciálnou úpravou zmluvy o úvere definovanej v Obchodnom zákonníku vytvorená predovšetkým s ohľadom na špecifiká týkajúce sa ochrany spotrebiteľa.

Zmluva zo dňa 28.6.2002 bola uzavretá medzi osobou, ktorá v rámci svojej podnikateľskej činnosti v čase uzavretia zmluvy poskytovala úvery, a fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý úver (v konkrétnom prípade umožnené prečerpanie finančných prostriedkov na bežnom účte) na iný účel ako je výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Povinný mal v zmysle ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch v danom právnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a z titulu tohto postavenia požíval zákonom poskytnutú všeobecnú ochranu. Ochranu spotrebiteľovi v tejto súvislosti zaručovalo aj znenie § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 31.12.2002, podľa ktorého typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia typová zmluva nesmie obsahovať a) neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, najmä 1. podmienky, ktoré viažu predaj výrobku alebo poskytnutie služby na odobratie iného výrobku alebo na prevzatie inej služby, 2. podmienky, ktorými sa podmieňuje predaj výrobku alebo poskytnutie služby požiadavkou, aby spotrebiteľ zabezpečil pre predávajúceho ďalšieho spotrebiteľa, ktorý s ním uzavrie rovnakú alebo podobnú zmluvu; b) podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi.

Odvolací súd sa teoreticky stotožnil s námietkou oprávneného, že pri splnení podmienok podľa § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. (ZRK) je namieste zastavenie exekučného konania a nie rozhodovanie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z hľadiska právnych dôsledkov však medzi uznesením o zastavení exekúcie a uznesením, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora o

udelenie poverenia zamietnutá niet žiadneho rozdielu. Proti obom rozhodnutiam je prípustné odvolanie. Pri postupe súdu podľa § 45 ZRK dochádza k zastaveniu exekučného konania súdom priamo, pri postupe podľa § 44 Exekučného poriadku zastaví súd exekučné konanie následne po právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom proti tomuto uzneseniu o zastavení exekučného konania už opravný prostriedok nie je prípustný. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nepovažoval predmetné formálnu nesprávnosť napadnutého uznesenia za dôvodnú jeho zrušenia, čo by v dôsledkoch predstavovalo nedôvodný formalizmus.

Odvolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku ukladá exekučným súdom pri rozhodovaní o udelení poverenia preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom. Oprávneniu súdov v exekučnom konaní skúmať právomoc rozhodcovského súdu v súvislosti s existenciou rozhodcovskej zmluvy, resp. s jej neplatnosťou, nebránia ustanovenia zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, napr. § 21 ods. 2 alebo § 40 ods. 1 písm. c) tohto predpisu. Tieto ustanovenia sa týkajú všeobecne účastníkov rozhodcovského konania, ktorými môžu byť aj iné subjekty, než spotrebiteľ, pričom sa v nich premieta klasická právna zásada (princíp) *vigilantibus iura scripta sunt* (práva patria bdelym alebo nech si každý stráži svoje práva, lebo zákony sú písané pre bdelych). Princíp v spotrebiteľských veciach, v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužil možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovenia zákona v rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený, zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zistenia nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd napĺňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21.03.2012 sp. zn. 6Cdo 1/2012). Súd teda považuje za nedôvodnú námietku oprávneného, že exekučný súd presiahol rámec svojej preskúmačnej činnosti, ktorú mu zveril exekučný poriadok. Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky súd v exekučnom konaní nepreskúmal vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul je, resp. nie je v rozpore so zákonom.

V bode 4.9. Všeobecných obchodných podmienok je obsiahnuté dojednanie rozhodcovskej doložky, Zmluva obsiahnutá, resp. rozhodcovská doložka obsiahnutá vo všeobecných obchodných podmienkach, nie je v zmluve dojednaná individuálne, vzhľadom na uvedené je možné konštatovať, že výkon práv oprávneného (povinnej) podľa predmetnej rozhodcovskej doložky je považovaný za nezlučiteľný s normami na ochranu spotrebiteľa, ako aj s dobrými mravmi a túto vyhodnotil správne prvostupňový súd ako nekalú (nepriemeranú podmienku v zmluve) a teda neplatnú. V predmetnom dojednaní niet žiadnej zmienky o možnosti riešiť tieto spory pred všeobecným súdom. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Takúto interpretáciu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje účel právnej úpravy premietajúci sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa. Týmto účelom je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Prvostupňový súd správne skonštatoval neprijateľnosť a tým aj neplatnosť rozhodcovskej doložky, z dôvodu, že táto nebola individuálne dojednaná, táto podľa názoru krajského súdu spôsobuje nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného. Následne bol správne vyvodený záver o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s poukazom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Oprávnený ako odvolateľ ďalej namieta, že ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka sa nevzťahujú na súdenú vec, nakoľko daná zmluva bola upravená len v Obchodnom zákonníku a v zákone o spotrebiteľských úveroch, nakoľko táto bola uzatvorená ešte pred 01.01.2008. Uvedená argumentácia je nepresná vo svojich dôsledkoch, zo strany oprávneného tiež účelová. Právna ochrana spotrebiteľa bola poskytovaná nielen v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka (ktorej súčasťou sa výslovná právna úprava spotrebiteľských vzťahov stala k 01.04.2004), ale dlhodobo aj na základe Zákona o ochrane spotrebiteľa zák. č. 634/1992 Zb.. V zmysle jeho ustanovenia § 23a o typovej zmluve (v znení

účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) je nepochybné, že spotrebiteľskými zmluvami sú aj zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka. Inými slovami, ochrana spotrebiteľovi musí byť poskytnutá aj v prípade, že vzťahy sú založené právnymi úkonmi, ktorých úprava je obsiahnutá v Obchodnom zákonníku. Z tohto dôvodu je aj táto námietka oprávneného bezpredmetná. Medzi základné charakteristiky spotrebiteľských zmlúv (ochrany spotrebiteľa v nich), pritom patria práve neprípustnosť ustanovení spôsobujúcich výraznú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov vzťahu v neprospech spotrebiteľa.

Odvolací súd nemohol dospieť k inému záveru, než k tomu, ku ktorému dospel súd prvého stupňa, čiže k záveru o potrebe vyhodnotenia rozhodcovskej doložky tvoriacej podklad pre vydanie rozhodcovského rozsudku slúžiaceho k exekučnému titulu za neprimeranú - neprijateľnú a preto neplatnú zmluvnú podmienku. Logickým dôsledkom toho však musel byť ďalší záver, podľa ktorého neplatná rozhodcovská doložka nemohla platne založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie veci a ani na vydanie rozhodnutia, ktoré by následne mohlo používať tiež náležitú ochranu v procese exekučného konania vymáhania ním priznanej pohľadávky.

Vo vzťahu k argumentácii odvolateľa, ktorý argumentuje rozhodnutiami Súdneho dvora EU - C-40/08 tu odvolateľ do určitej miery účelovo a v rozpore s jeho podstatou argumentuje týmto rozhodnutím. Predmetné rozhodnutie totiž priznáva exekučnému súdu oprávnenie vykonať vecný prieskum. Formulácia po oboznámení sa s právnymi a skutkovými okolnosťami zodpovedá vecnému prieskumu exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku; hoci v dotknutom komunitárnom rozhodnutí iba v súvislosti s rozhodcovskou doložkou (čo je však práve prípad súdenej veci). Predovšetkým v bode 34 stanovuje súdu poverenému vykonaním právoplatného rozhodnutia povinnosť zabezpečiť absolútnu ochranu spotrebiteľa a to aj v prípade, že uvedený spotrebiteľ nepodal nijaký opravný prostriedok na účely uplatnenia svojich práv. O tom, že spotrebiteľ je slabšou zmluvou stranou, či už z dôvodu informovanosti alebo slabšej vyjednávacej pozície judikoval vo viacerých svojich rozhodnutiach Súdny dvor EU (rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C - 168/05 Mostaza Claro). Na spotrebiteľa pri typových zmluvách dopadá ochranný režim zákazu neprijateľných podmienok. Záver o neprimeranej a nekalej povahe predmetnej rozhodcovskej doložky je možné vyvodiť tiež zo stanoviska Súdneho dvora vo veci C - 243/08 zo dňa 04.07.2009 bod 40, v ktorom konštatuje, že bola predstanovená podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť kvalifikovaná ako nekalá. Podmienky nekalosti teda spĺňa už (len) dojednanie s príslušným na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy všeobecný súd, v obvode ktorého má dodávateľ sídlo; a nie všeobecný súd spotrebiteľa. Ak úver bol poskytnutý na základe štandardnej formulárovej zmluvy, povinný ju mohol brať ako celok vrátane obchodných podmienok a v nich obsiahnutej rozhodcovskej doložky alebo ju odmietnuť ako celok. Formálna a materiálna vykonateľnosť exekučného titulu sú rovnocenné zložky vykonateľnosti rozhodnutia. Formálna vykonateľnosť sa posudzuje podľa procesných predpisov upravujúcich vydávanie rozhodnutí obsahujúcich právo na plnenie. Chybnosť alebo nedostatok niektorej zložky vykonateľnosť spôsobuje neprípustnosť vykonania exekúcie a jej zastavenie v ktoromkoľvek štádiu. Na uvedenom závere nedokáže nič zmeniť ani autentický výklad ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka premietnutý do dôvodovej správy k označenému ustanoveniu. Naviac dôvodová správa nie je prameňom práva (nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 17/96 z 24.02.1998 zverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, čiastka 30, pod č. 78/1998).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie odvolania a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré súd preskúmava v odvolacom konaní (uznesenie Ústavného súdu SR II.ÚS 78/05). Odvolací súd zdôrazňuje, že odvolateľ v prevažujúcej miere primárne vo svojom odvolaní namieta právny záver súdu prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné predstavy právnych záverov a názorov, ktoré mali vyplynúť zo zisteného skutkového stavu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že odvolateľom prezentovaný výklad, v zmysle ktorého má exekučný súd v exekučnom konaní v podstate len pasívnu úlohu je v rozpore už aj so samotným gramatickým výkladom ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva účastníka konania, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi ním predkladaným výkladom

všeobecne záväzných právnych predpisov (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 339/08, II.ÚS 197/07, II.ÚS 78/05, IV.ÚS 252/04, IV.ÚS 340/04, II.ÚS 251/03, II.ÚS 3/97).

Vzhľadom na uvedené odvolací súd nepovažoval odvolanie oprávneného za dôvodné, a preto rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, nakoľko o nich v súlade s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 151 ods. 1 O.s.p. rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa ust. § 44 ods. 3 Exekučného poriadku sa konanie skončí rozhodnutím o zastavení exekučného konania

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.